

ΟΥΤΕ ΘΕΟΣ ΟΥΤΕ ΑΦΕΝΤΗΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ,
ΘΕΩΡΙΑΣ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΗΣ

Να πλημμυρίσουμε

τα

άνυδρα

κοινωνικά

πεδία

...ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΑΚΡΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

* Το "Activate" είναι ένα αναρχικό περιοδικό που απευθύνεται κύρια σε νεολαία. Πρόσφατα σύντροφοι που το διένειμαν σε σιδηροδρομικούς σταθμούς του Σίδνεϊ, δέχθηκαν απειλές από την αστυνομία. Στο Πένριθ τρεις αστυνομικοί προειδοποίησαν τους διανεμητές του περιοδικού να φύγουν, αλλιώς θα συλληφθούν. Το ίδιο έγινε και στο Λίβερπουλ, με τρεις άλλους αστυνομικούς, ενώ άλλοι έξι αστυνομικοί στην Παρραμάττα μπλοκάρησαν την είσοδο του εκεί σιδηροδρομικού σταθμού και απειλούσαν νέους και νέες αν αγόραζαν το περιοδικό. Η δικαιολογία τους ήταν ότι το εν λόγω περιοδικό είναι παράνομο επειδή εναντιώνεται σε κάθε μορφή νόμου. Για αλληλεγγύη μπορείτε να γράψετε στη διεύθυνση: Activate, P.O.BOX 503, Newtown N.S.W. 2042, Australia email: copsaretops@hotmail.com.

* Από τις οικολογικές και τις άλλες ομάδες που αντιτίθενται στην εξόρυξη ουρανίου στην τοποθεσία Jabilouka, στο εθνικό πάρκο Kakadu, στη Βόρεια Αυστραλία,

οργανώθηκαν στη Μελβούρνη μια σειρά εκδηλώσεων. Στις 4 Μάρτ διαδήλωση έξω από τα γραφεία της εταιρίας North Ltd, που συνδιαχειρίζεται τις εξορυκτικές εργασίες στο Jabilouka, στις 19 Μάρτ στα ίδια γραφεία, στις 5 Ιούνη (που ήταν Διεθνής Μέρα Περιβάλλοντος) διαδήλωση στη Μελβούρνη, με έμφαση, εκτός από το ζήτημα της Jabilouka, και στον αγώνα ενάντια στα σχέδια εταιριών και της τοπικής κυβέρνησης να εγκαταστήσουν μονάδα καύσης απόβλητων στο προάστιο Werribee της Μελβούρνης, στις 20 Ιούνη πάλι έξω από τα γραφεία της North Ltd και στις 27 Ιούνη συναυλία σε μπυραρία στο Richmond για ενίσχυση του αγώνα, με συμμετοχή ριζοσπαστών και ιθαγενών μουσικών και καλλιτεχνών. Στο μεταξύ, η τοπική κυβέρνηση της Βόρειας Αυστραλίας έδωσε το "πράσινο φως" για ν' αρχίσουν οι εξορυκτικές εργασίες στην Jabilouka, που βρίσκεται 250 χλμ ανατολικά του Ντάρβουιν (πρωτεύουσας της Βόρ. Αυστραλίας) και αποτελεί ιερό χώρο των ιθαγενών. Εκτός από τις διάφορες κινητοποιήσεις που διοργανώνονται για καιρό τώρα σε όλη τη χώρα, οι οικολόγοι θα προσφύγουν στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και σε άλλους διεθνείς οργανισμούς. Πιστεύεται ότι τα έσοδα για το κράτος από τις εξορυκτικές δραστηριότητες θα ανέλθουν σε 12 δισεκατομμύρια δολάρια. Οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται. Αλλά η υπόθεση έχει και

Το "ΟΥΤΕ ΘΕΟΣ - ΟΥΤΕ ΑΦΕΝΤΗΣ" κυκλοφορεί κατά ακανόνιστα χρονικά διαστήματα στη Μελβούρνη και διανέμεται δωρεάν, εφ' όσον οι συντελεστές της έκδοσης αυτής τάσσονται εναντίον της πώλησης κάθε ανατρεπτικής ιδέας και πληροφορίας. Περιλαμβάνει κατά προτίμηση νέα και ειδήσεις από τους κοινωνικούς αγώνες στην Αυστραλία, καθώς και κάθε τι που βλέπει το φως της δημοσιότητας στα αναρχικά, ελευθεριακά και γενικά ριζοσπαστικά έντυπα της Αυστραλίας, Νέας Ζηλανδίας και Ν.Α. Ειρηνικού. Περιλαμβάνει ακόμα ιστορικά και άλλα κείμενα, σχετικά με την ιστορία του κοινωνικού κινήματος αυτής της περιοχής του κόσμου. Αν όποιος/α θέλει να δημοσιεύσει κάτι στο έντυπο, είναι ευπρόσδεκτο, με τον όρο να μην προάγει ρατσισμό, σεξισμό, εξουσιασμό και κάθε είδους -ισμό. Επίσης, η έκδοση αντιτίθεται στα λεγόμενα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας και ο,τιδήποτε περιλαμβάνεται στο έντυπο αυτό μπορεί να αναδημοσιευθεί, προς όφελος πάντα της προώθησης του αναρχικού ανατρεπτικού λόγου και πρακτικής στην ευρύτερη κοινωνία. Τέλος, εισφορές, είναι καλοδεχούμενες.

ΟΥΤΕ ΘΕΟΣ - ΟΥΤΕ ΑΦΕΝΤΗΣ,
P.O.BOX 199, East Brunswick 3057, Victoria,
Australia.

συνέχεια καθώς στις 30 Ιούνη 31 διαδηλωτές συνελήφθησαν στο Jabilouka, κατά τη διάρκεια διαδηλώσεων και απελευθερώθηκαν μερικές ώρες αργότερα, χωρίς να τους απαγγελθούν κατηγορίες. Στο μεταξύ, σε άλλη διαδήλωση, όπου συμμετείχαν και ντόπιοι ιθαγενείς, συνελήφθησαν κάποιοι από αυτούς επειδή παραβίασαν και μπήκαν "παράνομα" στο χώρο των εξορυκτικών εγκαταστάσεων. Ανάμεσά τους και η ιθαγενής Yvonne Margarula (από τη φυλή Mirrar, που είναι και οι νόμιμοι κάτοχοι της περιοχής του Kakadou), η οποία στις 14 Ιούλη οδηγήθηκε στο δικαστήριο, με την κατηγορία της "παράνομης εισβολής" στις εγκαταστάσεις. Την ίδια μέρα σε συμπάρασταση, έγιναν διαδηλώσεις σε αρκετές πόλεις. Στη Μελβούρνη έγινε συγκέντρωση από οικολόγους, ιθαγενείς και διάφορες άλλες ομάδες το μεσημέρι έξω από το κτίριο του κεντρικού ταχυδρομείου, στο κέντρο της πόλης. Η ποινικοποίηση και η δίκη αυτή, όμως, δεν ήταν η μόνη, αφού άλλοι δύο ακτιβιστές της οικολογικής οργάνωσης "Friends of the Earth" ("Φίλοι της Γης"), οδηγήθηκαν σε δικαστήριο, στις 7 Ιούλη, στη Μελβούρνη, με την κατηγορία του ότι αγωνίστηκαν για την μη επέκταση της βιομηχανίας εξόρυξης ουρανίου στην Αυστραλία. Οι δύο αυτοί ακτιβιστές το Νοέμβριο του 1997 είχαν σκαρφλώσει σε στύλους στο Κέντρο Τεχνών της Μελβούρνης, κρεμώντας ένα τεράστιο πανώ με συνθήματα ενάντια στην εξορυκτική πολυεθνική WMC.

* Στο Werribee της Βικτώριας τώρα, η εταιρία CSR δήλωσε ότι θα προσφύγει στην τοπική κυβέρνηση, ζητώντας της να της επιτρέψει να δημιουργήσει το χώρο καύσης και ταφής τοξικών αποβλήτων που έχει σχεδιάσει, παρά τις τελευταίες δυναμικές αντιδράσεις των κατοίκων και οικολογικών και άλλων κοινοτικών ομάδων.

* Η Αναρχοσυνδικαλιστική Ομάδα Μελβούρνης συνεχίζοντας τις ανοικτές εκδηλώσεις - συζητήσεις της, διοργάνωσε στις 4 Μάη συζήτηση με θέμα "Αναρχισμός και Ίντερνετ" και στις 4 Ιούνη με θέμα "Ανακύκλωση και Εργασία", στην αίθουσα του Λατινοαμερικάνικου καφέ "Bohemio", στο Collingwood της Μελβούρνης. Τέλος, στις 19 Ιούλη, στον ίδιο χώρο, η εν λόγω ομάδα διοργάνωσε εκδήλωση - συζήτηση για την επέτειο της Ισπανικής Επανάστασης του 1936. Από την ίδια ομάδα σχεδιάζεται η έκδοση εφημερίδας.

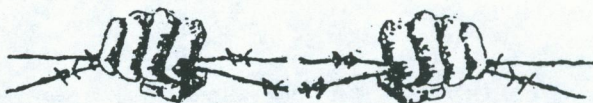
* Στη Μελβούρνη υπάρχει και δρα ο Αθεϊστικός Σύνδεσμος (Atheist Society), που διοργανώνει μηνιαίες εκδηλώσεις - διαλέξεις για διάφορα ζητήματα, σε αίθουσα του Πανεπιστημίου της Μελβούρνης. Όποιος/α ήθελε να έρθει σε επαφή, μπορεί να γράψει στο: Atheist Society, G.P.O.BOX 1555P, Melbourne, Victoria 3001, Australia. Παράλληλα με τον παραπάνω σύνδεσμο, υπάρχει και δρα με, επίσης, διοργάνωση ανάλογων εκδηλώσεων - διαλέξεων, ο Υπαρξιστικός Σύνδεσμος (Existentialist Society), με διεύθυνση P.O.BOX 111, Bundoora, Victoria 3083, Australia.

* Στις 18 Μάη σε αίθουσα του Κέντρου Γειτονιάς (Neighbourhood House) North Carlton, στη Μελβούρνη, έγινε εκδήλωση - συζήτηση για τη Multilateral Agreement of Investment (MAI), με ομιλητές συνδικαλιστές και κοινωνικούς ακτιβιστές. Η όλη εκδήλωση διοργανώθηκε από τη μη κυβερνητική οργάνωση Community Aid Abroad.

* Πριν λίγες μέρες αστυνομικοί στην επαρχιακή πόλη Γούλονγκονγκ της Νέας Νότιας Ουαλίας, πυροβόλησαν δύο φορές στο στήθος κάποιον άντρα στην αυλή του σπιτιού της γιαγιάς του. Σύμφωνα με την αστυνομία ο άντρας αυτός προηγούμενα είχε βάλει φωτιά στο σπίτι και επί δύο ώρες κρατούσε τους αστυνομικούς σε ετοιμότητα, απειλώντας τους με μαχαίρια. Ο άντρας αυτός ονομαζόταν Πολ Κλέιν και ήταν 30 χρόνων. Η οικογένειά του ζητά να διεξαχθεί πλήρης έρευνα για τις συνθήκες της δολοφονίας του. Είναι το όγδοο θύμα των ένστολων φρουρών του κράτους σε οκτώ χρόνια στην πολιτεία της Νέας Νότιας Ουαλίας.

* Το SUUWA show (Squatters Union Unemployed Workers Airwaves) είναι ένα ραδιοφωνικό πρόγραμμα από αναρχικούς, εδώ και περίπου 10 χρόνια, με έμφαση στα ζητήματα των καταλήψεων και των ανέργων εργατών και όλα μόνο. Το πρόγραμμα εκπέμπει στο εναλλακτικό κοινοτικό ραδιοσταθμό 3CR, κάθε Παρασκευή 11-12 το πρωί και όποιος/α ήθελε να έρθει σε επαφή ας γράψει στο SUUWA, c/o 3CR, P.O. BOX 1277, Collingwood 3066, Victoria, Australia.

*

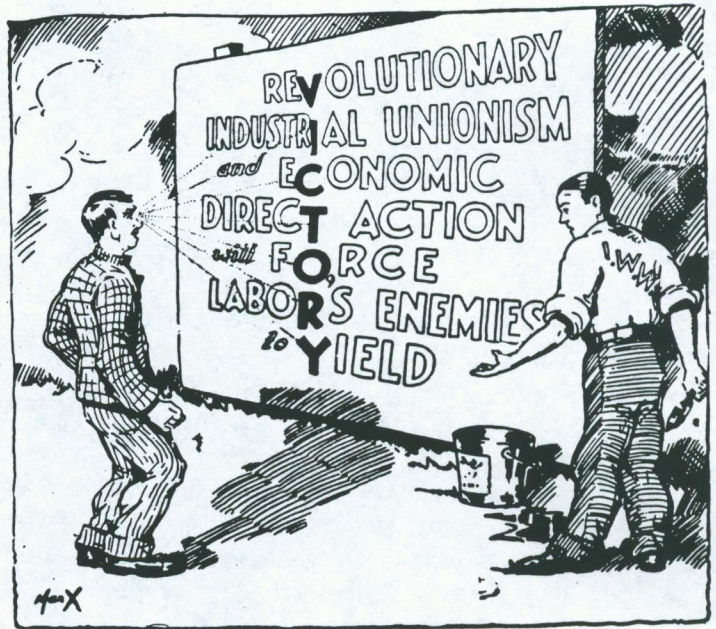
* Και μιας και μιλάμε για αστυνομικά κατορθώματα, να πούμε ότι η αστυνομία της Νέας Νότιας Ουαλίας ανακοίνωσε ότι οι περιπολίες σε επικίνδυνα, γι’ αυτήν, σπρεία κατά το παρελθόν, αποδείχθηκαν ένας από τους σοβαρούς παράγοντες καταστολής του εγκλήματος, όπως, χαρακτηριστικά, ειπώθηκε, σε περιοχές του Σίδνεϊ και γι’ αυτό, όχι μόνο θα συνεχιστούν, αλλά και θα ενισχυθούν.

* Η Critical Mass είναι μια συσπείρωση ατόμων που χρησιμοποιούν ποδήλατα στις μετακινήσεις τους, εναντιωνόμενοι στη λογική και χρήση του αυτοκινήτου, ενώ συμμετέχουν και στη διοργάνωση ανάλογων διαδηλώσεων, καθώς και στις τελευταίες Street Parties στην πόλη της Μελβούρνης.

* Το δελτίο “The Libertarian Ecologist” (“Ο Ελευθεριακός Οικολόγος”) είναι ένα νέο δελτίο που εκδίδεται από την Αναρχική Λέσχη του Πανεπιστημίου Γκρίφιθ, στο Κουίνσλαντ, σε συνεργασία με το βιβλιοπωλείο “Emma’s Bookshop”, στο Μπρίσμбан, με αφορμή το Διεθνές Συνέδριο Κοινωνικής Οικολογίας στην Λισαβόνα, από τις 26 ως τις 28 Αυγούστου 1998. Για επαφές: Griffith University Anarchist Club, 18 Audenshaw St., Highgate Hill, Brisbane, QLD 4101, Australia.

Επίσης, όποιος/α ήθελε να έρθει σε επαφή με την ομάδα (;) “Makno’s Political Books and Videos”, υπάρχει η διεύθυνση: P.O.BOX 5208, West End, Brisbane 4101, Australia.

* Η επαναστατική συνδικαλιστική οργάνωση I.W.W. (Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου), αναδιοργανώνεται στην Αυστραλία. Για επαφές υπάρχουν οι παρακάτω διευθύνσεις: Περιφερειακή Οργανωτική Επιτροπή Αυστραλίας, P.O.BOX 78, Bellingen NSW 2454, email: roc@au.iww.org, http://www.au.iww.org/australia. Ομάδα Λίσμορ, P.O.BOX 392, Lismore NSW 2480, email: lismore@au.iww.org. Ομάδα Σίδνεϊ, P.O.BOX 241, Surry Hills, NSW 2010, Ομάδα Τασμανίας, 27 Emma St., Bracknell, Tasmania 7302, email: billbartlet@vision.net.au. Ομάδα Βικτώριας, P.O.BOX 145, Moreland, Victoria 3058, email: margaret@au.iww.org. Ομάδα Νότιας Αυστραλίας, P.O.BOX 152, Birdwood, South Australia 5234. Η I.W.W. της Αυστραλίας εκδίδει το περιοδικό “Direct Action”, που έχει φτάσει στο 9ο τεύχος.

Τρυκάκι από την I.W.W.

* Πρόσφατα δημιουργήθηκε στη Μελβούρνη, η Victorian Deaths in Custody Watch Committee (Επιτροπή Παρατήρησης Θανάτων υπό Κράτηση Βικτώριας). Η συσπείρωση αυτή, που παρόμοιές της υπάρχουν και δρουν και σε άλλες πολιτείες της Αυστραλίας, είναι επιφορτισμένη με το έργο της παρακολούθησης θανάτων ιθαγενών, ενώ αυτοί βρίσκονται υπό κράτηση σε αστυνομικά κελιά και φυλακές και η διοργάνωση σχετικών εκδηλώσεων, η συνεργασία με άλλες αντίστοιχες ομάδες και επιτροπές ιθαγενών, ανθρώπων δικαιωμάτων και κοινωνικής δικαιοσύνης. Να σημειωθεί ότι, η ετήσια έκθεση της Διεθνούς Αμνηστίας είναι ιδιαίτερα επικριτική για την Αυστραλία στον τομέα των ανθρώπων δικαιωμάτων και ειδικά όσον αφορά την αντιμετώπιση των ιθαγενών αλλά και όλων όσων ζητούν πολιτικό άσυλο. Η διεθνής οργάνωση υποστηρίζει ότι οι ιθαγενείς φυλακισμένοι ζουν σε άθλιες συνθήκες, ενώ υπογραμμίζει τον ιδιαίτερα μεγάλο αριθμό ιθαγενών που πεθαίνουν ενώβρίσκονται υπό κράτηση. Τέλος, γι’ αυτούς που ζητούν πολιτικό άσυλο (κύρια Βιετναμέζους, Κινέζους και άλλους Ασιάτες), η οργάνωση θεωρεί ότι είναι παράνομο που κρατούνται σε κέντρα απομόνωσης, μέχρι να εκδικασθεί η υπόθεσή τους.

* Τον τελευταίο καιρό εντάθηκαν και οι κινητοποιήσεις ιθαγενών και ομάδων υποστηρικτών τους (όπου συμπεριλαμβάνονται αριστερές ομάδες και οργανώσεις, αναρχικοί, συνδικάτα,

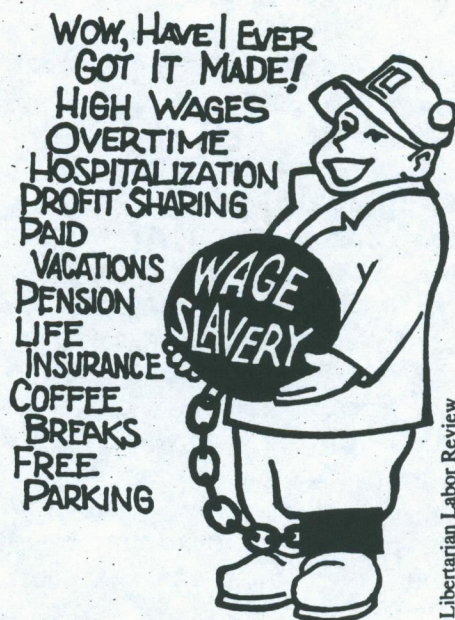

κοινωνικοί φορείς, ομάδες γειτονιάς, οικολογικές κινήσεις κ.λπ.) σχετικά με το ζήτημα του νομοσχεδίου Wik. Το νομοσχέδιο Wik πήρε το όνομά του από το όνομα μιας φυλής ιθαγενών στη Βόρεια Αυστραλία, η οποία έκανε κάποιες προσφυγές (ανάμεσα και σε άλλων μορφών αγώνες) για να επανακτήσει τον έλεγχο της παραδοσιακής της γης, κάτι που κέρδισε, τελικά. Από εκεί και πέρα και άλλες φυλές έκαναν το ίδιο, ενώ από τη δεξιά κυβέρνηση και κάτω από μια σχετική προεργασία της προηγούμενης κυβέρνησης των Εργατικών, αλλά και της κοινωνικής πίεσης και του κινήματος των ιθαγενών, ψηφίστηκε πρόσφατα το νομοσχέδιο αυτό και από την ομοσπονδιακή βουλή και γερουσία. Το νομοσχέδιο ρυθμίζει το ζήτημα του εδαφικού, κάτι που αποτελεί σημείο τριβής, αλλά και σημείο έντονων κοινωνικών συγκρούσεων, εδώ και αρκετές δεκαετίες στην Αυστραλία. (Σχετικά με το τί προβλέπει το νομοσχέδιο θα γράψουμε στο επόμενο τεύχος). Παρ’ όλα αυτά οι κληρονομήσεις των ιθαγενών συνεχίστηκαν και η πιο πρόσφατη παρόμοια κληρονομήση έγινε στη Μελβούρνη, στις 10 Ιούλη, με συγκέντρωση και πορεία στο κέντρο της πόλης.

* Στην πολιτεία του Κουίνσλαντ, είχαμε μια νίκη των ρατσιστικών και ακροδεξιών δυνάμεων στις πρόσφατες τοπικές πολιτειακές εκλογές. Το κόμμα της ρατσιστικής πολιτικής και ομοσπονδιακής βουλευτή, Pauline Hanson, που η ίδια ίδρυσε πριν μερικούς μήνες και του οποίου ηγείται, το κόμμα “One Nation” (“Ένα Έθνος”), κατέλαβε τη δεύτερη θέση με το 23% των ψήφων και 11 έδρες στο τοπικό κοινοβούλιο, κάτι που του δίνει την ευκαιρία να συμμετάσχει με καλύτερους όρους στις επόμενες ομοσπονδιακές εκλογές. Η Hanson και το κόμμα της - όπου έχουν συσπειρωθεί αρκετά φασιστικά, ρατσιστικά και άλλα ακροδεξιά στοιχεία απ’ όλη την Αυστραλία, ενώ έχει αποδεδειγμένα σχέσεις τόσο με τη ακραιφνή νεοναζιστική οργάνωση “National Action”, όσο και με ανάλογους κύκλους του εξωτερικού (έχουν κατά καιρούς εμφανιστεί στον τύπο δημοσιεύματα ότι η Hanson και το περιβάλλον της έχουν σχέσεις με την αμερικάνικη Ku Klux Klan) - κηρύσσουν το μίσος ενάντια στους Ασιάτες, κύρια, που ζουν και εργάζονται στη χώρα, αλλά και ενάντια στους μετανάστες γενικότερα, ενώ τάσσονται σφόδρα και ενάντια στους ιθαγενείς. Να σημειωθεί ότι σε περιοχές του Κουίνσλαντ, το κόμμα αυτό

υποστηρίζουν και κύκλοι των λεγόμενων παλαιών μεταναστών, κύρια Ιταλοί και Έλληνες, που, βέβαια, έχουν πλουτίσει και πλέον βλέπουν τους εαυτούς τους υπεράνω των Ασιατών που γι’ αυτούς είναι ένας ...κίνδυνος. Άρχισαν και πάλι σε όλη τη χώρα οι αντιρατσιστικές συγκεντρώσεις, οι συνελεύσεις, ενώ η ανησυχία από την τρομακτική αυτή αύξηση των εκλογικών δυνάμεων των ρατσιστών κύρια σε αριστερούς, αλλά και αναρχικούς κύκλους είναι μεγάλη. Στο μεταξύ, σάλο έχει προκαλέσει η ενέργεια ενός εβραϊκού περιοδικού της Αυστραλίας, του “Australian/Jewish Review” (“Αυστραλοεβραϊκή Επιθεώρηση”) να δημοσιεύσει στο τελευταίο του τεύχος ονομαστικό κατάλογο ατόμων που φέρονται ως μέλη ή υποστηρικτές του κόμματος “One Nation”, απειλώντας, μάλιστα, ότι θα συνεχίσει τη δημοσίευση και άλλων ονομάτων.

* Και να μεταφερθούμε στην Ινδονησία, όπου, αν και επήλθε “αλλαγή φρουράς” με την παραίτηση του επί 30 και πλέον χρόνια αιμοσταγούς δικτάτορα της χώρας Σουχάρτο και την άνοδο του πρώην Νο2, Γιουσούφ Χαμπίμπι, οι κληρονομήσεις των φτωχών και καταπιεσμένων της χώρας αυτής συνεχίζονται αμείωτες. Στις 8 Ιούλη ο στρατός και η αστυνομία άνοιξαν πυρ για να διαλύσουν πλήθος διαδηλωτών που φώναζαν συνθήματα για την ανεξαρτησία της επαρχίας Ίριαν Γιάβα, με αποτέλεσμα να τραυματισθούν 24 άτομα και να γίνουν 180 συλλήψεις. Τις επόμενες δύο μέρες συνεχίστηκαν οι διαδηλώσεις, με συγκρούσεις με τις δυνάμεις του καθεστώτος και λεηλασία καταστημάτων.

ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΕ ΚΑΤΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΜΙΑ ΘΕΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Δεν ήταν σημαντικό έτσι όπως ήμασταν όλοι μαζί, μπράτσο - μπράτσο, κάτω από τ' άστρα, Παρασκευή βράδυ προς Σάββατο ξημερώματα, τη στιγμή που το ελκικόπτερο της αστυνομίας έκανε κύκλους πάνω μας, αισθανόμενοι φόβο, ίσως, αλλά και κάποια δύναμη την ίδια στιγμή; Δεν ήταν σημαντικό του πώς καταφύγαμε, τελικά, στις δικές μας πρακτικές και την αυτοπειθαρχία, που δεν εκφράστηκε δια μέσου αρχηγίσκων και ηγετίσκων, που, αν και μιλούσαν με ορμή και δύναμη, έκαναν, στην ουσία, περισσότερα από το να μας αντιπροσωπεύουν; Δεν ήταν σημαντικό που τις επόμενες μέρες ο κόσμος άρχισε ν' ασχολείται με κάθε είδους προμήθεια προς τους αγωνιζόμενους λιμενεργάτες- με το μαγειρέμα, τη διανομή του φαγητού και άλλα - χωρίς κάθε είδους αφέντες, επιστάτες ή "ειδικούς"; Δεν ήταν σημαντικό ότι οι εργάτες χρησιμοποίησαν τις πολυποίικλες κλίσεις και γνώσεις τους στο να υψώσουν οδοφράγματα, να οργανώσουν τις πρώτες βοήθειες, να φέρουν νερό, υγιεινομηκό υλικό, τροφή, ψυγεία, ή να οργανώσουν βάρδιες για όλα αυτά; Δεν ήταν σημαντικό πως διασκεδάσαμε κι εμπνευστήκαμε με μουσική και τραγούδι από διάφορους καλλιτέχνες, ή ακόμα και ανάμεσά μας; Δεν ήταν σημαντικό;

Ζήσαμε την εμπειρία της δύναμης της εργατικής τάξης ενωμένης στον αγώνα, την πραγματική αυτή δύναμη που έχει αλλάξει τη ζωή σ' αυτόν τον αιώνα και θα συνεχίζει να τον αλλάζει. Οι δικαστές πήραν τις αποφάσεις τους με νομική γλώσσα, αλλά είναι ο θόρυβος της απεργίας, των απεργιακών φρουρών που ακούγεται ακόμα. Πάνω εκεί βρίσκεται η βουλή των αφεντικών, τα δικαστήρια των αφεντικών, η αστυνομία των αφεντικών, ο στρατός των αφεντικών. Όλοι αυτοί δεν μας είπαν τίποτα για τη δική τους βούληση. Ο,τιδήποτε πετύχαμε, το πετύχαμε δια μέσου του μαζικού αγώνα.

Πόσο περισσότερο ξεκάθαρα θα μπορούσαν όλοι αυτοί να μας πουν ότι ολόκληρο το καπιταλιστικό σύστημα υπάρχει μόνο και μόνο για να διευθύνει και να θρέφει την οικονομική και κοινωνική εκμετάλλευση της εργατικής τάξης από την τάξη των κατεχόντων;

Δεν υπάρχει, λοιπόν, καμιά άλλη εκδοχή αυτού του αγώνα από το να ανατρέψουμε αυτό το πρόστυχο τσίρκο; Δεν μπορούμε ν' αρχίσουμε να πιστεύουμε, ότι - και εξ αιτίας κάποιων μικρών επιτυχιών μας - μπορούμε μια μέρα να αναποδογυρίσουμε το τραπέζι αυτής της συμμορίας των κλεφτών και των παράσιτων; Όλων αυτών που για να απολαμβάνουν μια ευπρεπή ζωή, φέρνουν ένα ορθολογικό χάος και μας φορούν όλο και νέες αλυσίδες;

Μας είπαν οι "αριστεροί" μας ηγέτες ότι το ACTU δεν σκέφτηκε ποτέ ότι ήταν δυνατό να κερδηθεί αυτή η μάχη από το MUA; Ή ότι δύο βδομάδες πριν, κατά τη διάρκεια συνεδρίου, ούτε που ανακοινώθηκε ότι θα γίνει απεργία από τους λιμενεργάτες ή κάποια άλλη ενέργεια; Ή ότι ισχυρίστηκαν οι ηγέτες του ACTU ότι θα δώσουν οικονομική και ηθική βοήθεια στους απολυμένους και αυτό ήταν όλο;

Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, φαίνεται ότι τα μέλη του MUA έχουν μια καλή ευκαιρία να πάρουν πίσω τις δουλειές τους. Αλλά, σε κάθε περίπτωση, είναι αυτό όλο το ζήτημα; Και γιατί χιλιάδες κόσμου ξοδεύει τη δύναμή του για τον αγώνα αυτόν; Στεκόμαστε εδώ στις απεργιακές φρουρές μέρα - νύχτα για ν' απαιτήσουμε μόνο το δικαίωμά μας στην εργασία; Βρισκόμαστε εδώ παλεύοντας μόνο και μόνο για ένα οικονομικό πρόβλημα; Για το "δικαίωμα" να ξεπουλάμε την εργατική μας δύναμη σε κάποιους που έχουν υπό τον έλεγχό τους το σώμα μας και το μυαλό μας το ίδιο, για μια εργάσιμη μέρα, που ελέγχουν και κατέχουν ο,τιδήποτε κι αν παράγουμε, που αποφασίζουν με μια επιστημονική φαντασιοπληξία τί πρέπει να παραχθεί και πού πρέπει να διοχετευθεί; Κάνουμε όλες αυτές τις θυσίες μόνο και μόνο για να να εκφράσουμε τις ευχαριστίες μας προς ένα οικονομικό σύστημα, που η μεγάλη του ουσία είναι ότι η αξία των μισθών μας παράγεται σε μια εργάσιμη βάρδια και το υπόλοιπο της ώρας μας δεν οφελεί κανέναν άλλον παρά τα ίδια τα αφεντικά; Ένα

σύστημα που μπορεί να πετάξει στην άκρη ανά πάσα ώρα και στιγμή οποιονδήποτε από εμάς θελήσει, να τον τοποθετήσει στις ουρές της ανεργίας, μόνο και μόνο επειδή ο καπιταλισμός είναι τόσο ενδημικά και επιδημικά χαοτικός και είναι ανίκανος να οργανώσει κάτι καλύτερο από το να μας θεωρεί όποτε θέλει άχρηστους για εργασία; Αντικρύζουμε την αστυνομία, τα όπλα, τα σκυλιά, απλά και μόνο επειδή διεκδικούμε το “δικαίωμα” να συνεχίσουμε να πατάμε σ’ αυτόν το μύθο που δημιουργούν ο Κόριγκαν και οι όμοιοί του στα Μ.Μ.Ε., ότι δήθεν η ζημιά της εταιρίας του αγγίζει τα 11 εκατομμύρια δολάρια από τα οποία τα 8,5 εκατομμύρια αυτή τη βδομάδα;

Βέβαια, αυτές οι χιλιάδες κόσμου ήρθαν εδώ να κάνουν περισσότερα από το να κερδίσουν την επαναπρόσληψη των 1400. Η όλη υπόθεση δεν έχει να κάνει μόνο με το πώς στέλνεται ένα μήνυμα στην εργατική τάξη, ότι, πράγματι, τ’ αφεντικά μάς έχουν κλωστήσει για τα καλά και είμαστε αναγκασμένοι να υφιστάμεθα τ’ αποτελέσματα μιας διεθνούς οικονομικής κρίσης που δεν δημιουργήσαμε εμείς; Η εικόνα που έχουν δημιουργήσει για μας τ’ αφεντικά είναι ξεκάθαρη και ξέρουμε πώς διατηρείται το σύστημά τους. Η μεγάλη φορτοεκφορτική εταιρία Patrick και οι μεγαλοαγρότες και κτηνοτρόφοι παρακολουθούσαν με αγωνία την κατάσταση που δημιουργιόταν και, μέσω των άλλων βιομηχανικών παραγόντων, συμμάχησαν με την κυβέρνηση και παρήγαγαν ένα σχέδιο, χρησιμοποιώντας στρατιώτες ως εργατική δύναμη, πείθοντας κάποιους πολίτες να τους δώσουν πίσω τα όπλα τους, εξοπλίζοντας την αστυνομία με νέα τοξικά και χημικά αέρια, αρχίζοντας να κατεδαφίζουν την υφιστάμενη δομή των συνδικάτων, βρίσκοντας ότι αυτή δεν εξυπηρετεί στο να συντηρούν μισθούς και επιδόματα, καθώς και τις υπάρχουσες συνθήκες εργασίας, που, δήθεν, απολαμβάνει μια διαρκώς μειωνόμενη μειονότητα εργατών.

Στο μεταξύ, η αποκαλούμενη “αντιπολίτευση” προκαλεί θόρυβο για να “μετριασθεί” η κατάσταση, αλλά, όμως, για να μη διαφωνήσει ποτέ κανείς με την ανάγκη μιας αναβάθμισης του καθεστώτος των λιμανιών (για παράδειγμα η “ανάγκη” να μειωθούν οι μισθοί και να αλλάξουν οι συνθήκες εργασίας σε χειρότερο επίπεδο απ’ ότι σε άλλες χώρες), έστω κι αν ακόμα υπάρχουν κάποιες απλές νύξεις για ανάκληση ή ακύρωση των αντιεργατικών νόμων που ψηφίστηκαν.

Αλλά λίγες μέρες μετά είδαμε τους εκπρόσωπους της αντιπολίτευσης να τρέχουν πίσω απ’ τα πλήθη και τις απεργιακές φρουρές αγωνιωδώς, προσπαθώντας να επανακτήσουν τον έλεγχο αυτού του λαϊκού μίσους και του θυμού.

Να σημειωθεί ότι, ακόμα κι αυτοί οι ηγέτες των συνδικάτων περιορίζουν τον όλο αγώνα στο πώς να σώσουν και να διατηρήσουν την υφιστάμενη συνδικαλιστική δομή. Και δεν βλέπουν κανένα λόγο ώστε ν’ απελευθερωθούν από τους νόμους αυτούς που αρέσουν στον Κόριγκαν και την παρέα του. Δεν εμπνέονται από το κουράγιο και την ενθάρρυνση που πηγάζουν από το λαϊκό θυμό ενάντια στο δεσποτισμό που διαχέεται μέσα στους κοινωνικούς αγώνες. Οι συνδικαλιστές ηγέτες και οι περισσότεροι εκδότες αριστερών και άλλων συναφών πατσαβουριών, βλέπουν ότι οι αγώνες είναι μόνο οικονομικοί και ότι δεν υπάρχει τίποτα άλλο εκτός των αιτημάτων για τους μισθούς.

Να σημειωθεί, επίσης, πώς η “σεβαστή” μεσαία τάξη αγωνιά να εκτραπεί και εξανεμιστεί ο λαϊκός αυτός θυμός, μέσω εκκλήσεων για ένα τέλος στη “διαίρεση” και την “πόλωση” και για μια “επιστροφή” σε “λογικές λύσεις” διαμέσου των “σωστών καναλιών”. Ε, κι ας επανεκλέξουμε το Εργατικό Κόμμα (sic)...!

Η διαίρεση, λοιπόν, αυτή της κοινωνίας απασχολεί διάφορους “εξέχοντες” ακαδημαϊκούς, που βρίσκονται ανάμεσα στον κόσμο του κεφαλαίου και σ’ αυτόν της εργασίας. Δεν βλέπουν ότι αυτή η διαίρεση εγέρθηκε αιώνες πριν, με τα πρώτα παραδείγματα της παραγωγής στα εργοστάσια και τη μισθωτή εργασία και δεν θα λυθεί με διάλογο μεταξύ αυτών που κάθονται σε αναπαυτικές πολυθρόνες.

Έξω και πέρα απ’ αυτό το θαυμάσιο αγώνα των λιμενεργατών και όλων των εργαζόμενων, το σπουδαιότερο κέρδος είναι ότι καταστήσαμε αληθινό το ότι μπορούμε να πετύχουμε πολλά δια μέσου της συλλογικής μας δύναμης. Ότι τα πράγματα μπορούν να γίνουν καλύτερα. Όποτε ο λαός παλεύει μαζί κάτι σπουδαίο κερδίζεται, έστω και μικρό.

Εκτός, βέβαια, από τη φυσική καταπίεση, ένας από τους μεγαλύτερους περιορισμούς ανάμεσά μας είναι η έλλειψη οράματος. Όταν αρχίζουμε να σκεφτόμαστε σοβαρά για μια κοινωνία χωρίς χρήμα, τότε θ' αρχίσουμε πραγματικά να ...κανούμε βουνά.

Ούτε ιδιωτική ιδιοκτησία, ούτε αφεντικά, ούτε μισθωτή εργασία, ούτε συνδικάτα, ούτε χρήματα, ούτε πολέμους, ούτε παρασιτικούς βιομηχανικούς κλάδους (όπως της διαφήμισης, της συνηγορίας, ή της κοινωνικής πρόνοιας), ούτε εργοστάσια όπου αποξενωνόμαστε, χρειαζόμαστε. Η παρούσα καταπίεση σε βάρος μας, μας καθιστά απαραίτητα ταξικά συνειδητούς κι αυτό είναι που οδηγεί τους αγώνες μας. Αλλά μερικές φορές είμαστε τόσο περήφανοι που είμαστε εργάτες και δεν μπορούμε να σκεφτούμε τον αγώνα για μια αταξική κοινωνία. Γιατί όχι όμως;

Υπάρχει, βέβαια, μόνο μια μικρή μερίδα του παγκόσμιου πληθυσμού, για την οποία μια τέτοια αλλαγή δεν θα μπορούσε εξ ορισμού να περιλαμβάνεται στα ενδιαφέροντά της.

Έχουμε, ήδη, πάει πολύ μακριά σ' αυτή τη μικρή μας μάχη, επειδή τολμούμε να πιστεύουμε ότι μπορούμε να την κερδίσουμε. Άς σκεφτούμε κάτι μεγαλύτερο και ένα τρόπο ώστε να το πετύχουμε...

*** Γραμμένο από "Έναν εργάτη που σκέφτεται"**

Μελβούρνη, Απρίλης 1998.

* MUA (Maritime Union of Australia - Συνδικάτο Λιμενεργατών Αυστραλίας)

* ACTU (Australian Council of Trade Unions - Γενική Συνομοσπονδία Εργατικών Συνδικάτων).

* Κρις Κόριγκαν. Διευθυντής της φορτωεκφορτωτικής εταιρίας Patrick.

* Το κείμενο που προηγήθηκε γράφτηκε από έναν (ή περισσότερους) εργάτες κατά τη διάρκεια της μεγάλης μάχης λιμενεργατών - κυβέρνησης, Patrick κ.λπ. και αποτελεί το πιο ριζοσπαστικό κείμενο που κυκλοφόρησε τις μέρες εκείνες. Ακολουθεί το κείμενο της Ελληνικής Επιτροπής Αλληλεγγύης προς τους Αγωνιζόμενους Λιμενεργάτες, που συγκροτήθηκε κύρια από Έλληνες - μέλη του Κομμουνιστικού Κόμματος Αυστραλίας (CPA) και του ελληνικού Εργατικού Συνδέσμου "Δημόκριτος". Βέβαια, εκτός από το κείμενο αυτό και μια - δύο δημόσιες συζητήσεις, η Επιτροπή αυτή δεν έκανε και τίποτα άλλο, αλλά παραθέτουμε το κείμενο αυτό, περισσότερο για να δοθεί μια γενική εικόνα των πιστεύω των εδώ Ελλήνων κομμουνιστών και για την ιστορία.

Ελληνική Επιτροπή Αλληλεγγύης προς τους Αγωνιζόμενους Λιμενεργάτες

Πραγματοποιήθηκε την Πέμπτη, 16 Απριλίου 1998, συνάντηση συνδικαλιστών και άλλων ενδιαφερομένων συμπαροίκων, μετά από πρόσκληση του Εργατικού Συνδέσμου "Δημόκριτος", με αντικείμενο την συζήτηση πάνω στις δραματικές εξελίξεις που εξελίσσονται στα λιμάνια της Αυστραλίας.

Η συγκέντρωση αποφάσισε τα ακόλουθα:

α) Ίδρυσε την Ελληνική Επιτροπή Αλληλεγγύης προς τους Λιμενεργάτες.

β) Η Επιτροπή αποφάσισε να καλέσει Παμπαραικτική Συγκέντρωση στην Ελληνική Ορθόδοξη Κοινότητα Μελβούρνης και Βικτωρίας, το Σάββατο, 25 Απριλίου, ώρα 3.00 μ.μ., στον 3ο όροφο, 168 Lonsdale Street, στη Μελβούρνη.

γ) Αποφασίστηκε, επίσης, να καλεστεί στη συγκέντρωση ο ελληνικής καταγωγής Ομοσπονδιακός Γραμματέας του Συνδικάτου των Λιμενεργατών Τ. Παπακωνσταντίνου, ο οποίος αποδέχτηκε την πρόσκληση και θα είναι ο κύριος ομιλητής στη Συγκέντρωση.

δ) Αποφασίστηκε να δοθεί η σχετική ανακοίνωση προς όλα τα μέσα ενημέρωσης και μετά τη συνεδρίαση όλοι οι παρευρισκόμενοι πήγαν στο λιμάνι για να πάρουν μέρος στην πικετοφορία.

ΕΚΚΛΗΣΗ ΠΡΟΣ ΟΛΟΚΛΗΡΗ
ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΟΙΚΙΑ

Συμπάροικε,

Το εργατικό κίνημα της Αυστραλίας, όλοι ανεξαιρέτως οι εργαζόμενοι, δέχονται σήμερα τις ολομέτωπες επιθέσεις των πολυεθνικών συμφερόντων και της κυβέρνησης των Λίμπεραλ. Πρόκειται για μια επίθεση που δεν έχει προηγούμενο στην ιστορία της Αυστραλίας και αποβλέπει στη διάλυση του συνδικαλιστικού κινήματος για να μπορούν οι εργοδότες ανενόχλητα να επιβάλλουν στους εργάτες μισθούς πείνας και άθλιες συνθήκες δουλειάς.

Αγαπητέ συμπάροικε,

Αν η κυβέρνηση και τα μονοπώλια καταφέρουν να σπιάσουν το συνδικάτο των λιμενεργατών, οι συνέπειες θα είναι τραγικές για όλους μας και ακόμα πιο τραγικές για τις επόμενες γενιές.

Έχουμε καθήκον να συμπαρασταθούμε με όλα τα μέσα και τις δυνάμεις που διαθέτουμε για να μην περάσουν τα καταχθόνια σχέδια των σκοτεινών δυνάμεων της εξτρεμιστικής δεξιάς.

Όλοι μπορούμε να προσφέρουμε σ' αυτόν τον δύσκολο αγώνα.

Ένας τρόπος είναι:

* Να πάμε επί τόπου στο λιμάνι και να εκφράσουμε προσωπικά τη συμπαράστασή μας.

* Να ενημερώσουμε γνωστούς και φίλους για τις συνέπειες που θα ακολουθήσουν εάν αποτύχει ο αγώνας των λιμενεργατών.

* Να συμμετέχουμε σ' όλες τις εκδηλώσεις συμπαράστασης και να διαμαρτυρηθούμε στην κυβέρνηση για την αντεργατική της πολιτική.

Μην ξεχάσετε την Παμπαιοικακή Συγκέντρωση που καλεί η Επιτροπή το Σάββατο, 25 Απριλίου, ώρα 3.00 μ.μ. στο κτίριο της Κοινότητας.

Για την Επιτροπή Αλληλεγγύης

Πλούταρχος Δελιγιάννης 9857 8995, Γιώργος Ζάγκαλης 9882 5484, Γιώργης Φιλόπουλος 9544 3697, Θόδωρος Μάρκος 9850 3300, Αντώνης Πάσχος 0411 870 185, Θόδωρος Σιδηρόπουλος, Σωτήρης Στεριόπουλος, Ιωάννης Έκτορας, Δημήτρης Γουρζέλας, Φίλιππος Πελαδαρινός, Δημήτρης Κουλάκας, Μαρία Κουλάκα, Βασίλης Ακαμάτης, Βασίλης Σαργιανίδης, Σάββας Λιούπας.

ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ ΛΙΜΕΝΕΡΓΑΤΩΝ - ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

Πρόσφατα και οι δύο πλευρές (λιμενεργάτες - κυβέρνηση και Patrick) αποδέχθηκαν σχέδιο συμβιβαστικής διευθέτησης, βάσει του οποίου προβλέπεται η εθελοντική παραίτηση 628 λιμενεργατών και 100 επιστατών, η παραμονή 687 λιμενεργατών, αλλά απαγορεύεται η πρόσληψη και απασχόληση λιμενεργατών σε όλα τα λιμάνια της Αυστραλίας που δεν είναι μέλη του Συνδικάτου.

Παράλληλα, προβλέπεται η πρόσληψη 200 συντηρητών, φυλάκων και καθαριστών, που θα είναι και μέλη του Συνδικάτου, η πληρωμή των δικαστικών εξόδων των λιμενεργατών στον πολύμηνο αγώνα τους, πληρωμή των μισθών που έχασαν κατά τη διάρκεια της κρίσης, μισθολογική αύξηση 12 δολαρίων (!) τα επόμενα τρία χρόνια και αύξηση της παραγωγικότητας των λιμενεργατών, δηλαδή φορτοεκφόρτωση 25 κοντέϊνερς την ημέρα.

Δηλαδή, κατά τη γνώμη μας, ψίχουλα.

Αλλά παράγοντες του ACTU χαρακτήρισαν τη συμφωνία ήττα της κοινοπολιτειακής κυβέρνησης και της Patrick, επειδή δεν έγινε κατορθωτό να διαλυθεί το Συνδικάτο Λιμενεργατών που ήταν ο πρώτος και κύριος στόχος των πρώτων. Αλλά, όμως, η αύξηση της παραγωγικότητας αναμένεται να αποτελέσει (και, ήδη, αποτελεί) αντικείμενο πολιτικής εκμετάλλευσης για την κυβέρνηση του Χάουαρντ, η οποία λέει ότι ο δικός της βασικός στόχος ήταν αυτός και μόνο.

ΠΩΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ό,τι ακολουθεί είναι σκέψεις που έχουν γεννηθεί από την απογοήτευσή μου, εξ αιτίας απόψεων, που ναι μεν είναι προσωπικές, αλλά δεν αποτελούν και απολογίες. Φαίνεται ότι αρκετοί αναρχικοί νομίζουν ότι οι παιδικές πιπίλες και αυτοί που ασχολούνται μ' αυτές είναι πολύ κουραστικά πράγματα και πρόσωπα και φέρνουν πονοκέφαλο. Είναι αρκετά παραδεκτό στους αναρχικούς κύκλους να αντιμετωπίζονται τα παιδιά μ' έναν τρόπο που θα μπορούσε να ήταν κατηγορητέος εάν συνέβαινε κάπου αλλού. Τα αστεία και τα διάφορα πειράγματα γι' αυτούς που διαλέγουν να μείνουν στο σπίτι με τα παιδιά, ότι "δεν έχουν ζωή", ή ότι "έχουν ξεπουληθεί" κ.λπ., ή σχόλια του τύπου "Ω, θεέ μου, δεν θα ήθελα ποτέ να έχω παιδιά", δίνουν και πέρνουν.

Είμαι βέβαιη ότι οι περισσότεροι αναγνώστες θα συμφωνήσουν με τις παρατηρήσεις μου. Πριν, όμως, αισθανθείτε αρκετά άνετοι, πρέπει να προχωρήσω σε μερικές αποκαλύψεις για την καταγωγή της αντι-παιδικής αυτής στάσης.

Κατ' αρχήν, το να είσαι ενάντια στα παιδιά και στους γονείς τους αυτό δεν είναι κάτι το επαναστατικό ή το μοναδικό. Φαίνεται, όμως, ότι αρκετοί αναρχικοί εκφράζουν κάποιες απόψεις μόνο ως ένα μέρος της εναντίωσης στους γονείς τους. Αλλά το ότι δεν μπορείτε να καταλάβετε τους γονείς σας αυτό δεν σημαίνει ότι αυτοί που διαλέγουν να γίνουν γονείς είναι μη κατανοητοί.

Ως αναρχικοί, έχουμε αναπτύξει αρκετές κριτικές για την υφιστάμενη κοινωνία, συμπεριλαμβανομένων και όρων όπως "οικογενειακές αξίες". Αλλά, με το να αποπέμπουμε τα παιδιά και τους γονείς, όλους μαζί, είναι σαν να ρίχνουμε ένα μωρό έξω από την μπανιέρα του.

Δεν υπάρχει τίποτα μοναδικό από το να μην έχουμε σεβασμό απέναντι στα παιδιά και στους γονείς τους. Δεν είναι μόνο η στάση αρκετών αναρχικών, αλλά και η ίδια η καπιταλιστική κοινωνία της Νέας Ζηλανδίας. Τα παιδιά, όπως και κάθε άλλη κοινωνικά

μειονότητα, που βρίσκεται στα αζήτητα του συστήματος, γίνονται αντικείμενο εκμετάλλευσης από θεσμούς, όπως, για παράδειγμα, το σχολείο.

Δεν υπάρχει χώρος για παιδιά και μωρά σε μια καπιταλιστική κοινωνία. Η δημόσια συγκοινωνία είναι δύσκολο να χρησιμοποιηθεί από μωρά και παιδιά. Οι πόλεις και τα κτίριά τους έχουν σχεδιασθεί για τους μεγάλους. Σπάνια κάποιος σκέφτεται για τα παιδιά.

Αρκετός, πάλι, κόσμος κατηγορεί τις γυναίκες εκείνες που θηλάζουν τα μωρά τους δημόσια. Μωρά και παιδιά δεν είναι καλοδεχούμενα σε χώρους εργασίας. Πολύ περισσότερο, τα μωρά φέρνουν τις εργαζόμενες γυναίκες έξω από την εργασία τους, εκεί που τις θέλει ο καπιταλισμός, επειδή αποτελούν φτηνή εργατική δύναμη. Οι γυναίκες ακόμα είναι που πρέπει να φαίνονται ελκυστικές, σε γραφεία και άλλους τέτοιους χώρους εργασίας και ...ποιος άλλος θα μπορούσε να εργασθεί εκεί που μόνο γυναίκες εργάζονται;

Οι συνηθισμένες απόψεις για τα παιδιά και την πατρότητα/μητρότητα έχουν, βέβαια αλλάξει από τη δεκαετία του '50. Ο κόσμος τώρα ενδιαφέρεται περισσότερο για το λεγόμενο πρόβλημα του υπερπληθυσμού και η ανάγκη αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης έχει αρχίσει να εκλείπει δραστικά. Η βιομηχανία τώρα εξαρτιέται άμεσα από το λεγόμενο Τρίτο Κόσμο και τους μετανάστες. Η πίεση που ασκείται τώρα προς τη νεολαία της κοινωνίας μας δεν αφορά το ν' αποκτήσει παιδιά, αλλά να "πετύχει". Νέες γυναίκες που θέλουν να γίνουν μητέρες είναι ξεγραμμένες από χέρι, ενώ νέες γυναίκες που θέλουν να γίνουν δικηγόροι, για παράδειγμα, επευφημούνται. Και είναι προκλητικό το γεγονός ότι αρκετοί αναρχικοί έχουν καταπεί αξίες σαν κι αυτές, ή έχουν αγκιστρωθεί σ' αυτές...

Η αποστροφή προς τα παιδιά και τους γονείς εκφράζεται από αρκετούς αναρχικούς ως μια τυπικότητα της ατομικιστικής αυτής άποψης που λέει "κάνε ό,τι μπορείς και γάμα τους άλλους" καθώς και ως μέρος των αξιών που έχουν προωθηθεί από τον

καπιταλισμό σήμερα, με τη μορφή της generation X και άλλα παρόμοια.

Ενώ η αντι-παιδική αυτή άποψη δεν είναι οπωσδήποτε επαναστατική ή μοναδική, εν τούτοις, είναι φανατισμένη και κατασταλτική. Ορίζω φανατισμό την άποψη εκείνη που λέει ότι κάποιος είναι ανώτερος από σένα, απλά και μόνο επειδή είναι διαφορετικός από σένα.

Αρκετοί από σας θα έχετε βιώσει τέτοιες εμπειρίες φανατισμού ως χορτοφάγοι, πανκς, ομοφυλόφιλοι, φεμνίστριες, Μάορι (σ.τ.μ. ιθαγενείς της Νέας Ζηλανδίας), αναρχικοί, γυναίκες κ.λπ.

Ο φανατισμός ενάντια στα παιδιά, όμως, είναι διαφορετικός. Όταν κάνετε διακρίσεις σε βάρος των παιδιών, κάνετε το ίδιο και ενάντια σ' όλον αυτό τον κόσμο που ενδιαφέρεται για τα παιδιά, δηλαδή, μητέρες, μπαμπάδες και άλλους φροντιστές των παιδιών. Κι αυτό δεν είναι, βέβαια, κάτι νέο.

Αρκετοί αναρχικοί επαναλαμβάνουν αυτή τη δυναμική που χρησιμοποιεί η πατριαρχία για να κάνει διακρίσεις σε βάρος των γυναικών, που, φυσιολογικά, είναι οι πρώτοι και άμεσοι φροντιστές των παιδιών. Παιδιά και γονείς δεν κατανοούνται και δεν υπολογίζονται σοβαρά από την κοινωνία και έχουν σχεδόν εξωβελιστεί από δημόσιους χώρους, αναγκασμένοι να ζουν σε έντεχνα υπνωτισμένα προάστια ή χαμηλού επιπέδου κρατικά κτίρια. Αρκετοί, ως τιμωρία για την παραγωγικότητά τους (του να κάνουν παιδιά δηλαδή), ζουν αρκετά κάτω από το λεγόμενο όριο φτώχειας. Οι γυναίκες (και μερικοί άντρες), που είναι θύματα της πίεσης αυτής που προκαλείται από το μέγιστο των παιδιών, χωρίς αρκετά χρήματα, χωρίς υποστήριξη και χωρίς αναγνώριση της εργασίας τους αυτής ακριβώς, έχουν καταγραφεί από τους ιθύνοντες ως "αρμονικά ασταθείς" και αντιμετωπίζονται σαν να έχουν συμπτώματα "μεταγεννητικής μελαγχολίας".

Ναι, η λεγόμενη πυρηνική οικογένεια ζει και βασιλεύει και είμαι σίγουρη ότι, αρκετοί αναρχικοί συμφωνούν μαζί της. Αλλά η πυρηνική οικογένεια δεν υπάρχει επειδή ο κόσμος που προτιμά να έχει παιδιά, σημαίνει ότι προτιμά να ζει μ' αυτόν τον τρόπο. Η πυρηνική οικογένεια υπάρχει, επειδή παιδιά και γονείς έχουν εξωβελιστεί σε μια γωνιά, εξ αιτίας της βιομηχανοποίησης και της αυτοματοποίησης των πάντων.

Η μεταβιομηχανική δυτική κοινωνία έχει διαχωριστεί ανάμεσα στο δημόσιο (εργασία)

και στο ιδιωτικό (σπίτι). Η εργασία που εκτελείται σε ιδιωτική σφαίρα δεν αναγνωρίζεται οικονομικά, κοινωνικά κ.λπ.

Τώρα, που έχοντας δηλώσει όλα τα προηγούμενα, θα ήθελα να κάνω και μερικές προτάσεις, ειδικά σε όσους τρέφουν αντι-παιδικές απόψεις καθώς και κάποιες ιδέες για το πώς μια αλλαγή συμπεριφοράς και στάσης στο όλο ζήτημα θα ωφελήσει γενικότερα το κίνημά μας.

Βλέπω τις αναρχικές ιδέες ως έναν ουρανό και τις αναρχικές δραστηριότητες ως το πρώτο σύμπλεγμα κτιρίων μιας νέας κοινωνίας, βασισμένης στη συνεργασία και στην ισότητα.

Πιστεύω ότι οι αναρχικοί, εκτός των άλλων, πρέπει να είναι και ικανοί να προσφέρουν εναλλακτικές λύσεις στους υπάρχοντες θεσμούς, που είναι κατασταλτικοί και αποξενωτικοί, όπως η πυρηνική οικογένεια. Οι αναρχικές ιδέες προσφέρουν ένα νέο όραμα εργασίας, αγάπης, σεξουαλικότητας, εκπαίδευσης κι επανάστασης. Αλλά δεν έχουμε ακόμα αναπτύξει ένα νέο όραμα οικογένειας καθώς και αν μπορεί να υπάρξει και τί μπορεί να σημαίνει η οικογένεια σε μια αναρχική κοινωνία.

Η πραγματικότητα είναι ότι υπάρχει κόσμος που έχει παιδιά και το να έχεις παιδιά είναι αρκετά δύσκολο καθήκον σήμερα. Γι' αυτό, γονείς και παιδιά δεν πρέπει να γίνονται αντικείμενα διακρίσεων. Το να κάνεις διακρίσεις σε βάρος των παιδιών και των γονιών τους, είναι το ίδιο με το να αποξενώνεις τον κόσμο, που, ίσως, και κάποιοι απ' αυτόν να συμμετέχουν στο κίνημά μας.

Οι αναρχικοί πρέπει να αποφεύγουν τις διακρίσεις τέτοιου είδους ενάντια σε παιδιά και γονείς και πρέπει ν' ακολουθήσουν το δρόμο της συλλογικής ευθύνης.

* Εάν διαλέξατε να μείνετε χωρίς παιδιά, θυμηθείτε ότι αυτό είναι μια προσωπική σας επιλογή που πρέπει να γίνει σεβαστή το ίδιο με την επιλογή άλλων που να έχουν παιδιά. Μπορείτε να υπερασπίσετε την επιλογή σας αυτή, αλλά όχι με το να κατηγορείτε τους άλλους. Και οι δύο επιλογές είναι απόρροια της κοινωνικοποίησής σας.

* Αρχίστε να καθιστάτε τον εαυτό σας υπεύθυνο για τα παιδιά γύρω σας. Εάν ένα παιδί κάνει κάτι επικίνδυνο ή κάτι άλλο στη συγκέντρωση, μην περιμένετε μόνο από τους γονείς του να κάνουν κάτι γι' αυτό. Προσφερθείτε να κάνετε κι εσείς κάτι.

* Εάν σχεδιάζετε μια αναρχική συγκέντρωση, συνέλευση κ.λπ., σκεφθείτε

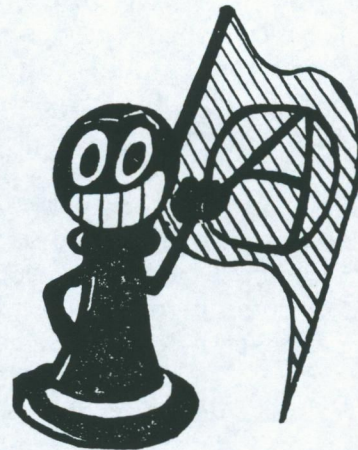
τις ανάγκες των παιδιών και των γονέων τους. Προμηθευτείτε παιδικά παιχνίδια κι ένα πιο ήσυχο μέρος για γονείς και παιδιά. Προσφέρετε στις εγκύους ή σε μπιτέρες που θηλάζουν τα μωρά τους αναπαυτικότερες θέσεις. Όταν υπάρχει φαγητό, προσφερθείτε να κρατήσετε τα μωρά ή σκεφθείτε τα παιδιά όταν οι γονείς τους ή οι φροντιστές τους τρώνε, ή κάνουν κάποια άλλη δουλειά. Άνθρωποι με μωρά, επίσης, πρέπει να τρώνε πρώτοι και μπορείτε να περιμένετε εσείς για να πάρετε το φαγητό σας έπειτα.

* Προετοιμαστείτε για το ενδεχόμενο να έχετε παιδιά παρόντα σε κάθε αναρχική εκδήλωση. Ουμνηθείτε ότι, με το να διώχνετε, ή να αποκλείετε παιδιά από το να είναι παρόντα σε τέτοιες εκδηλώσεις, σημαίνει ότι και οι γονείς, ή οι φροντιστές τους αποκλείονται ταυτόχρονα. Τα παιδιά και τα μωρά, συνήθως, κάνουν θόρυβο, ή άλλα πράγματα και οι γονείς τους έχουν κάθε δικαίωμα να είναι παρόντες, ενώ οι αναρχικοί πρέπει να μάθουν να αντιμετωπίζουν τα παιδιά θετικά. Εάν ένα παιδί είναι αρκετά θορυβώδες σε μια συνέλευση, προσφερθείτε να το φροντίσετε, ενώ οι γονείς του βρίσκονται στη συνέλευση.

* Το περισσότερο σπουδαίο, όμως, είναι ότι, οι αναρχικοί πρέπει να καταλάβουν και να εκτιμήσουν την εργασία των γονέων και όλων όσων φροντίζουν παιδιά ως κοινωνική προσφορά. Εάν η φροντίδα για τα παιδιά

αξιολογούνταν από την κοινωνία, τότε περισσότεροι άντρες θα αναμνηούνταν με τα παιδιά και θα ήταν ευτυχισμένοι να βοηθούν, ενώ περισσότερος κόσμος θα μπορούσε έτσι να προσφέρει την υποστήριξη του στα παιδιά, κάτι που θα ήταν περισσότερο αποτελεσματικό ώστε να σταματήσει να υπάρχει η λεγόμενη πυρηνική οικογένεια και οι αξίες της.

* Το κείμενο αυτό γράφτηκε από την Billie Clayton και δημοσιεύθηκε στο αναρχικό περιοδικό της Νέας Ζηλανδίας "The State Adversary" ("Ο εχθρός του κράτους"), τεύχος 27, χειμώνας 1996.

ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΝΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

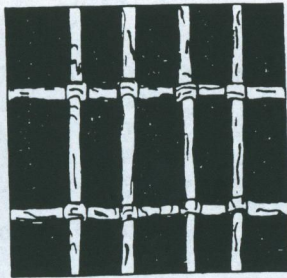
ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΥΣΤΡΑΛΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ (FAA). Η FAA υπήρξε η μοναδική ως τώρα Αναρχική Ομοσπονδία στην Αυστραλία και συγκροτήθηκε το 1975, αλλά το 1976 έπαψε να υπάρχει. Αν και αναρχικές ομάδες και δραστηριότητες υπήρξαν στην Αυστραλία για πάνω από 100 χρόνια, ήταν μόνο στις δύο - τρεις τελευταίες δεκαετίες που τέτοιες ομάδες άρχισαν να δρουν σε όλες τις πολιτείες της χώρας. Η Ομοσπονδία Αυστραλών Αναρχικών σχηματίστηκε για ν' αποτελέσει ένα συντονιστικό δίκτυο ανάμεσα στις υπάρχουσες αναρχικές ομάδες. Κάθε ομάδα - μέλος αναλάμβανε εκ περιτροπής να δημοσιεύσει μια έκδοση με απόψεις και νέα. Αλλά η FAA διαλύθηκε εξ αιτίας εσωτερικών προβλημάτων, καθώς δεν υπήρχε πάντα συμφωνία για όλα τα ζητήματα, ακόμα και για ζητήματα αρχών. Ακόμα ένας άλλος λόγος της γρήγορης διάλυσης ήταν και το ότι κάποιες ομάδες - μέλη ήταν πολύ καλύτερα οργανωμένες απ' ότι άλλες, που ήταν περισσότερο ...ταχυδρομικές θυρίδες. Μέσα σ' ένα χρόνο ήταν εμφανές ότι η έλλειψη σημαντικής τοπικής οργάνωσης θα αδυνατίζε και τέλος θα διέλυε την Ομοσπονδία, πράγμα που έγινε. Είναι αξιοσημείωτο ότι δεν υπήρξε καμία σημαντική προσπάθεια ανασύστασης της

ΓΑΑ και το κύριο δίδαγμα που βγήκε από το εγχείρημα αυτό ήταν ότι μια Ομοσπονδία δεν μπορεί να συγκροτηθεί, εκτός εάν υπάρχει συμφωνία σε συγκεκριμένα ζητήματα.

ΑΝΤΙΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΕΣ. Ελάχιστες αναρχικές ομάδες στην Αυστραλία έχουν ως τώρα κατανοήσει τη σπουδαιότητα μιας αντιεκλογικής δράσης. Κάθε φορά που γίνονται ομοσπονδιακές ή τοπικές εκλογές, οι περισσότεροι αναρχικοί φαίνεται να αγνοούν ακόμα κι αυτό το ίδιο το γεγονός. Από το 1977 η ομάδα Libertarian Workers και από το 1986 το Anarchist Media Institute, άρχισαν να διοργανώνουν αντιεκλογική δραστηριότητες. Το 1977 οι Libertarian Workers οργάνωσαν μια εκστρατεία, με την επωνυμία "Μη ψηφίζετε", που συνοδευόταν και από σχετικό έντυπο υλικό. Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '80 οργανώθηκαν αντιεκλογικές διαδηλώσεις, εκδόθηκε σχετικό υλικό, ενώ από τη δεκαετία του '90 μέλη του Anarchist Media Institute εισήγαγαν μια νέα εκστρατεία, με τη επωνυμία "Vote informal", δηλαδή μη ψηφίζετε κανονικά, ρίξτε άκυρο κ.λπ. Όλες αυτές οι δραστηριότητες έγιναν και γίνονται κάτω από το πρόταγμα ότι η κοινοβουλευτική δημοκρατία δεν είναι τίποτα άλλο, παρά δύο μόνο λεπτά αυταπάτης ότι κάποιος που ψηφίζει κατέχει την εξουσία. Με την πάροδο του χρόνου οι εκστρατείες αυτές έγιναν περισσότερο επιτυχημένες και γι' αυτό η ομοσπονδιακή κυβέρνηση το 1992 τροποποίησε το σχετικό εκλογικό νόμο, θεσμοποιώντας ότι είναι παράνομο να ψηφίζει κάποιος χωρίς να ακολουθεί τις υποδείξεις του σχετικού νόμου (!). Η τελευταία αντιεκλογική δραστηριότητα του Anarchist Media Institute, του 1996, ήταν και η περισσότερη επιτυχημένη.

Η ΚΟΛΛΕΚΤΙΒΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ." Η κολλεκτίβα "Freedom" του Φρημάντλ της Δυτικής Αυστραλίας, με διάφορες μορφές, υπήρξε και δραστηριοποιήθηκε επί 20 περίπου χρόνια ως τώρα. Η φυσιολογική απομόνωση της Δυτ. Αυστραλίας από τις άλλες πολιτείες της χώρας, επέδρασε, όμως, στη δράση της. Αλλά ακόμα και τώρα μέλη της κολλεκτίβας αυτής κρατούν ζωντανές τις αναρχικές ιδέες στην απομονωμένη αυτή πολιτεία. Αν και πρέπει να ταξιδέψουν τεράστιες αποστάσεις για να διασχίσουν όχι μόνο την πολιτεία, ή και τη χώρα, οι αναρχικοί αυτοί πάντα συμμετείχαν, τόσο στα εκεί τεκταινόμενα, όσο και αλλού. Χαρακτηριστικό το παράδειγμα κάποιου αναρχικού από τη Δυτ. Αυστραλία, που έκανε ώτο στοπ από το Περθ για να έρθει στη Μελβούρνη για να συμμετάσχει σε συγκέντρωση αλληλεγγύης για την πολωνική "Αλληλεγγύη", το 1981. Του πήρε δυόμισι μέρες να ταξιδέψει (σ.τ.μ. η απόσταση Μελβούρνης - Περθ με τραίνο είναι σχεδόν τρεις μέρες). Οι εδώ σύντροφοι, προς έκπληξή τους, τον βρήκαν να περιμένει από ώρες έξω από την αίθουσα όπου θα γινόταν η συγκέντρωση, επειδή έφτασε νωρίς το πρωί και δεν ήθελε να ενοχλήσει κανέναν τέτοια ώρα.

Η κολλεκτίβα "Freedom" ακόμα και σήμερα - ίσως με άλλο πρόσωπο και τρόπο - προσπαθεί να διαδώσει τις αναρχικές ιδέες στη Δυτική Αυστραλία. Διαθέτει, επίσης, μια σημαντική αναρχική βιβλιοθήκη. Για επαφές υπάρχει η διεύθυνση P.O.BOX 203, Fremantle 6160, West Australia, Australia.

Πριν κάποιο καιρό στείλαμε με το ταχυδρομείο το βιβλίο “Αναρχισμός και Αρχαία Ελλάδα” στον Κώστα Βίτκο, οι οποίοι είναι ακαδημαϊκός, και εκείνο τον καιρό αρθρογραφούσε στην ελληνόφωνη εφημερίδα της Μελβούρνης “Νέος Κόσμος”, ενώ τώρα αρθρογραφεί σε μια άλλη ελληνόφωνη εφημερίδα “Τα Νέα”. Ο σκοπός ήταν να αναπτυσσόταν κάποιο είδος δημόσιας αντιπαράθεσης, δεδομένου ότι ο Κ.Βίτκος είναι ο κύριος εκφραστής του “κινήματος” αναγέννησης του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού στη Μελβούρνη, ενώ καταπιάνεται σχεδόν πάντα με ζητήματα αντίθεσης αρχαίου ελληνικού πνεύματος και χριστιανισμού και παραγνωρίζει - άραγε σκόπιμα; - άλλα σημαντικότερα ζητήματα. Ο κύριος, λοιπόν, αυτός, αφού διάβασε, προφανώς, το βιβλίο, κατέληξε στα παρακάτω, απ’ όπου σας καλούμε να βγάλετε τα δικά σας συμπεράσματα.

- ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΠΕΜΠΤΗ 4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1997

Διάφορα...

Του Κώστα Βίτκου

Αναρχισμός

Εδώ και αρκετό καιρό, αναγνώστης της στήλης ανακάλυψε τη διεύθυνσή μου και μου έστειλε με το ταχυδρομείο ένα βιβλίο (σε φωτοτυπία), που φέρει τον τίτλο «Αρχαία Ελλάδα και Αναρχισμός». Τον ευχαριστώ θερμά για την ευγενική του χειρονομία. Το εν λόγω βιβλίο - ανθολόγιο περιέχει έξι μελέτες ξένων συγγραφέων, και μία του Χρήστου Μόρφου, ο οποίος είναι και ο μεταφραστής.

Ο χώρος δεν μου επιτρέπει ν’ ασχοληθώ με όλα τα κείμενα. Διάλεξα δύο που, κατά τη γνώμη μου, εστιάζουν περισσότερο την προσοχή τους στο θέμα του κλασικού αναρχισμού. Αυτοί είναι ο D. Ferraro και ο P. Marshall.

ΤΙ ΛΕΕΙ Ο FERRARO

Για να καταλάβουμε τον κυνισμό, που μοιάζει με αναρχισμό, είναι απαραίτητο, λέει ο Ferraro, να ξεδιαλύνουμε πρώτα τι σημαίνουν οι λέξεις «Φύση» και «Νόμος» (Nature και Custom). Ας πούμε ότι με τη λέξη «Φύση» εννοούμε «τη φυσική μορφή που λαμβάνει ένα αντικείμενο ως αποτέλεσμα της φυσικής ανάπτυξης» και, ακόμη, ότι η λέξη αυτή «αναφέρεται στη φύση ή τον χαρακτήρα ενός ανθρώπου, στο ένστικτο των ζώων ή στη φυσική τάξη πραγμάτων». Η λέξη «Νόμος», από την άλλη μεριά, σημαίνει «το έθιμο ή το δίκαιο ή την εγκαθιδρυμένη εξουσία».

Αν εξαιρέσουμε τους Κυνικούς, τα υπόλοιπα φιλοσοφικά συστήματα προσπάθησαν να εναρμονίσουν τη Φύση με το Νόμο, εφόσον Φύση και Νόμος πολλές φορές βρίσκονται σε αντίθεση. Οι Κυνικοί απορρίπτουν το Νόμο και ζητούν το «κατά φύσιν ζην», δηλ. ο άνθρωπος πρέπει να ζει σύμφωνα με τις επιταγές της Φύσης. Μαζί με το Νόμο, οι Κυνικοί απορρίπτουν και την οργανωμένη εξουσία.

Έτσι βλέπουμε το Διογένη να κάνει έρωτα με πόρνες στη μέση του δρόμου, με σκοπό να πλήξει τα θεμέλια της οργανωμένης κοινωνικής ζωής, όπως αυτή γίνεται αντιληπτή από τους άλλους Έλληνες. Ο ιδρυτής του κυνισμού, δηλ. ο Διογένης ο Σινωπεύς (άλλοι θεωρούν τον Αντισθένη ως ιδρυτή), δεν ήταν φιλόσοφος της πολυθρόνας, αποκομμένος από τις απαιτήσεις της πραγματικής ζωής: ήταν μια «ηρωική μορφή». Μια από τις πλέον παράδοξες προτροπές του ήταν: «καταστρέψτε το νόμισμα», δηλ. το χρήμα. Αλλά η προτροπή αυτή έχει και το βαθύτερό της νόημα, αν σκεφτεί κανείς ότι η λέξη «νόμισμα» προέρχεται από τη λέξη «νόμος».

Επομένως, ο Διογένης καλεί τους ανθρώπους της εποχής του να καταστρέψουν το «νόμισμα» και τα «νομιζόμενα», δηλ. τις κοινωνικές αξίες που είναι όλες λαθεμένες. Μόνο με τον τρόπο αυτό ο άνθρωπος θα μπορέσει ν’ απολαύσει την κοινωνική ευδαιμονία. Έτσι οι Κυνικοί, με την επιμονή τους στην απόλυτη ελευθερία λόγου και έργων, θεμελιώνουν τον αναρχισμό.

ΤΙ ΛΕΕΙ Ο MARSHALL

Η τοποθέτηση του Marshall είναι περίπου αυτή του Ferraro. Ξεκινά με τον Αντισθένη (που τον θεωρεί ως ιδρυτή της Κυνικής Σχολής), ο οποίος κήρυττε την κατάρρευση της κυβερνήσεως, της ατομικής ιδιοκτησίας, του γάμου και της επίσημης θρησκείας. Περιφρονούσε τις τεχνητές απολαύσεις των αισθήσεων κι έλεγε: «καλύτερα να ήμουν τρελός παρά ευχαριστημένος». Στη συνέχεια ο Marshall μιλά για το Διογένη από τη Σινώπη (μαθητή του Αντισθένη), ο οποίος απέρριπτε τη συμβατική θρησκεία, τους καλούς τρόπους, τα ρούχα, ακόμη και την τροφή. Και καταλήγει ο Marshall: «Μπορεί, συνεπώς, να θεωρηθεί (ο Διογένης) ως ένας από τους σημαντικότερους προδρόμους του αναρχισμού».

ΚΑΠΟΙΑ ΣΧΟΛΙΑ

Επειδή με τους Κυνικούς δεν έχουμε μια συγκεκριμένη φιλοσοφική σχολή, ένα δόγμα με ξεκάθαρη διατύπωση - όπως έχουμε με τους Στωικούς, τους Επικουρείους κ.ά. -, είναι δύσκολο να μιλάμε για συστηματικό φιλοσοφικό αναρχισμό. Αλλά ακόμη κι αν δεχτούμε τον ηθικό σχετικισμό των κυνικών, αυτό καθαυτό (ipso facto) δεν τους κάνει αναρχικούς, με την πολιτική σημασία της λέξης.

Αλλο πράγμα ο ηθικός αναρχισμός (δηλ. να κάνεις έρωτα με τη γυναίκα σου στη μέση του δρόμου), κι άλλο ο πολιτικός αναρχισμός (δηλ. να απορρίπτεις κάθε μορφή πολιτικής αρχής).

Αν τώρα περάσουμε στην απόρριψη της πολιτικής αρχής (αναρχία) και του πολιτικού Νόμου (ανομία), εδώ βρίσκουμε, θαρρώ, μια αντίστροφη πλατωνική ουτοπία («ου τόπος»). Ο πολιτικός αναρχισμός μπορεί να πάρει κάποια θέση στην Ιστορία των Ιδεών, αλλά όχι στην Ιστορία. Πουθενά η Ιστορία της ανθρώπινης κοινωνίας, από την εποχή του τροφουσάλλεκτη μέχρι σήμερα, δεν παρουσιάζει κάποιο παράδειγμα μακροχρόνιου αναρχισμού. Άλλωστε, ο αναρχισμός απουσιάζει από την ίδια τη Φύση, την οποία οι Κυνικοί επικαλούνται.

Μια ματιά σε κάποια κυψέλη μελισσών είναι αρκετή να μας πείσει. Τέλος, κατά τη γνώμη μου, κακώς ονομάζουν την Αντιγόνη του Σοφοκλή «αναρχική». Η ίδια πεθαίνει «εν ονόματι» κάποιων άγραφων νόμων. Οι νόμοι αυτοί δεν είναι ούτε φυσικοί ούτε «θεόδοτοι»: είναι νόμοι ανθρώπινοι, νόμοι παλαιών αρχόντων. Κι αν ο Διογένης καταφέρνει να είναι αναρχοαυτόνομος, αυτό συμβαίνει επειδή υπάρχουν νόμοι που προστατεύουν την αναρχοαυτονομία του.

ΕΧΟΥΜΕ, ΠΡΑΓΜΑΤΙ, ΧΑΣΕΙ ΤΟ ΤΡΕΝΟ;

Πριν λίγο καιρό μέλη της κολλεκτίβας του βιβλιοπωλείου «Barricade» παραβρεθήκαμε σε μια από τις μηνιαίες δημόσιες εκδηλώσεις - συζητήσεις της ομάδας Libertarian Workers for a self-managed society.

Η συζήτηση αυτή είχε ως θέμα της το εάν, πράγματι, οι αναρχικοί στην Αυστραλία έχουν χάσει το πλοίο, δηλαδή εάν έχουν, πλέον, καταντήσει γραφικοί ουτοπιστές ονειροπόλοι, που δεν έχουν τίποτα να προτείνουν και να αντιτάξουν στη σημερινή πολύπλευρη κοινωνική κρίση.

Βέβαια, αφορμή για να συζητηθεί το παραπάνω θέμα ήταν η - ξαφνική μεν, αναμενόμενη δε -, εκλογική επιτυχία του ρατσιστικού κόμματος «One Nation» της ανεξάρτητης ομοσπονδιακής και ρατσίστριας βουλευτίνας Pauline Hanson, στις πρόσφατες τοπικές εκλογές στην πολιτεία Κουίνσλαντ, κάτι, που, άλλωστε, έχει προκαλέσει και συνεχίζει να προκαλεί, φόβο και ανησυχία σε αριστερές και άλλες ανάλογες οργανώσεις της Αυστραλίας, κύρια, αλλά και σε τμήματα αναρχικών κι ελευθεριακών.

Η συζήτηση δεν εστιάστηκε μόνο στο γεγονός της ανόδου των ρατσιστών και εκλογικά, αλλά επικεντρώθηκε, κύρια, στο πώς θα μπορέσουν οι αναρχικοί και γενικότερα το ελευθεριακό αντιεξουσιαστικό κίνημα στην Αυστραλία να υιοθετήσουν μια δυναμικότερη στάση, να εντείνουν τη γενικότερη συμμετοχή και παρέμβασή τους στους κοινωνικούς αγώνες στη μεριά αυτή του κόσμου, αλλά και στο πώς θα πετύχουν μια όσο το δυνατόν μεγαλύτερη και εντονότερη κοινωνική απεύθυνση και επίδραση στους αγώνες και στην κοινωνία γενικότερα.

Αναφέρθηκαν αρκετά παραδείγματα αναρχικής δραστηριότητας, από την εμπειρία του καθένα, από τους συμμετέχοντες στη συζήτηση, στους κοινωνικούς αγώνες και έτσι η συζήτηση εξελίχθηκε σ' ένα γόνιμο διάλογο και προβληματισμό, ενώ κατέληξε στην απόφαση να ανταλλάξουν οι δύο ομάδες - «Barricade» και Libertarian Workers - εκπροσώπους μεταξύ τους, ώστε να αναπτυχθεί ένας διάλογος και μια αμοιβαία εμπιστοσύνη, που, σε σχετικά λίγο χρονικό διάστημα, θα πρέπει να οδηγήσει στην υιοθέτηση ορισμένων μίνιμουμ, κατ' αρχήν, συμφωνιών μεταξύ των δύο συλλογικοτήτων, που, με τη σειρά τους, θα οδηγήσουν σε μια ολοκληρωμένη πρόταση - κάλεσμα για ένα αναρχικό συνέδριο όλων των αναρχικών κι ελευθεριακών ομάδων (και όχι μεμονωμένων ατόμων) της Αυστραλίας, με σκοπό την οργανωτική προοπτική, δηλαδή τη συγκρότηση μιας αναρχικής ομοσπονδίας, ή, έστω, ενός συντονιστικού δικτύου μεταξύ των ομάδων και όχι μιας ομοσπονδίας ομάδων ιδεολογικής συγγένειας, δεδομένου ότι κάτι τέτοιο, στις παρούσες, τουλάχιστον, συνθήκες και δεδομένης

της παρούσας κατάστασης της αναρχικής - αντιεξουσιαστικής - ελευθεριακής σκηνής της Αυστραλίας, είναι αδύνατη.

Άλλωστε, παραδείγματα, όπως αυτό της ταυτόχρονης κινητοποίησης, την ίδια μέρα και ώρα, σε όλες σχεδόν τις μεγάλες πόλεις της Αυστραλίας, πέρσι περίπου τέτοιο καιρό, κάτω από την άμεση επίδραση και πρωτοβουλία αναρχικών ομάδων και ατόμων, με αφορμή τη σχεδιαζόμενη τότε άμεση απέλαση από το αυστραλιανό κράτος του Αμερικανού μαύρου αγωνιστή και συντρόφου, Lorenzo Kombo Ervin, συνηγορούν στην επιτυχία ενός συντονιστικού δικτύου παναυστραλιανής εμβέλειας. Ωστόσο, η συγκρότηση μιας τέτοιας οργάνωσης, ή, έστω, ενός απλού δικτύου, προϋποθέτει την επεξεργασία κάποιων θεμάτων.

Επανερχόμενοι τώρα στο ζήτημα της ανόδου της δύναμης των ρατσιστών, να πούμε, ότι αυτή δεν οφείλεται μόνο στο ότι συρρικνώνεται συνεχώς η δύναμη των δύο μεγάλων κομμάτων - του Φιλελεύθερου και του Εργατικού (και του Εθνικού Κόμματος, που είναι ο εταίρος της δεξιάς ομοσπονδιακής κυβέρνησης) - και κύρια στις αγροτικές περιοχές της χώρας, όπου η μαζική ανεργία, η εγκατάλειψη, η ερήμωση, ακόμα και φυσικά φαινόμενα, όπως η παρατεταμένη ξηρασία, ή οι καταστροφές από ξαφνικές θεομηνίες (δεδομένου ότι το λεγόμενο «El Nino» επηρεάζει άμεσα και εκτεταμένα τμήματα της αυστραλιανής ηπείρου), κάνουν μεγάλα

τμήματα του εκεί αγροτικού πληθυσμού να καταφεύγουν στα ρατσιστικά, μισαλόδοξα (κατά των Ασιατών μεταναστών και των ιθαγενών αυτής της χώρας) και ανόητα κηρύγματα της Hanson και του κόμματός της, αφού τα μεγάλα κόμματα δεν έχουν, πλέον, χειροπιαστές λύσεις στα προβλήματά τους.

Αλλά ευθύνονται και τμήματα του γενικότερου κοινωνικοί κινήματος της Αυστραλίας για το «φαινόμενο Χάνσον», αφού αρκετές συλλογικότητες και άτομα, φαίνεται να μην μπορούν να απαγκιστρωθούν από ιδεολογικά και πρακτικά μοντέλα, ή δοξασίες, του παρελθόντος, αδυνατώντας να προσαρμόσουν τη δράση τους στις σημερινές συνθήκες και στις διαρκώς διαμορφούμενες κοινωνικές συνθήκες, όχι μόνο στην Αυστραλία, αλλά και παγκόσμια, μην μπορώντας να σχηματίσουν και να αρθρώσουν ένα σύγχρονο ανατρεπτικό κι επαναστατικό λόγο και πρακτική που να προσφέρει πραγματικές λύσεις και προτάσεις ξεπεράσματος και, τελικά, καταστροφής των υπάρχοντων θεσμών και των σχέσεων που αυτοί γεννούν και θρέφουν.

Μιλάμε για αναρχικούς που έχουν ξεμείνει στις γενικές απεργίες του περασμένου αιώνα, στα προτάγματα του παρελθόντος και στο ότι «...ο μόνος αληθινός αναρχισμός είναι ο αναρχοσυνδικαλισμός» και άλλα τέτοια, που αντιτίθενται - μόνο και μόνο για να αντιτίθενται - στο λεγόμενο «νέο αίμα» στο κίνημά μας και στα νέα επαναστατικά υποκείμενα (χορτοφάγοι, ριζοσπάστες οικολόγους, καταληψίες, κοινωνικά αυτοδιαχειριζόμενα κέντρα, κινήματα γειτονιάς, μουσικά και άλλα καλλιτεχνικά σχήματα, χάκερς, μετανάστες, γυναίκες, ιθαγενείς, άρρωστοι, παιδιά, λεσβίες και ομοφυλόφιλους, κοινωνικά αποκλεισμένους κάθε λογής κ.λπ., ένα πλατύ και τόσο πολύχρωμο και ποικίλο φάσμα κοινωνικών κατηγοριών, τάσεων, απόψεων, πρακτικών κ.λπ.), που οι αναρχικοί, ανεξάρτητα από επιμέρους θεωρήσεις και άλλα, θα έπρεπε από καιρό να είχαν συνεργασθεί μαζί τους, όχι για να τους κάνουν περισσότερο αναρχικούς, αλλά για να επεξεργασθούν, μέσω της κοινής πρακτικής εμπειρίας, μια νέα πρακτική αντίληψη αντιεξουσιαστικού αναρχικού αγώνα, με κατεύθυνση τη δημιουργία αντιθεσμών τέτοιων που να μπορούν να σηκώνουν το βάρος της αιχμής του δόρατός μας ενάντια στη νέας μορφής επέλαση του κράτους και του κεφαλαίου.

Την ίδια στιγμή, η συλλογικότητα «Barricade», άρχισε και αυτή να ενδιαφέρεται για την επεξεργασία και προώθηση τέτοιων ζητημάτων, αφού, πλέον, είναι φανερό ότι να το έχεις ένα αναρχικό βιβλιοπωλείο δεν είναι ο αυτοσκοπός, αλλά ένα από τα πολλά μέσα του αντικρατικού μας αγώνα. Και θα πρέπει εγχειρήματα όπως αυτό, όχι μόνο να μην παγιώνονται μόνο ως τέτοια, αλλά να επεκτείνονται και να προωθούν σε νέα επίπεδα το ζήτημα του καθημερινού αντικρατικού αντιθεσμικού αναρχικού αγώνα.

Αλλά, επειδή το θέμα είναι τεράστιο και ο χώρος περιορισμένος, θα πούμε εδώ ότι αυτές οι σκέψεις έχουν αρχίσει και βασανίζουν τα μυαλά κάποιων συντρόφων εδώ κάτω και από την πλευρά μας θα κάνουμε κάθε τι δυνατόν ώστε να επεκταθεί αυτή η προβλη-

ματική και, βέβαια, σε σχέση και με τα τεκταινόμενα στον αναρχικό χώρο της Ελλάδας, όπου κάποια περιστατικά του τελευταίου καιρού κάθε άλλο παρά αισιόδοξα μηνύματα δίνουν, παρά την ύπαρξη και κάποιων μεμονωμένων διαφορετικών παραδειγμάτων ομάδων και ατόμων. Η άποψή μας, πάντως, θα ειπωθεί, είτε μέσω αυτού του εντύπου, είτε μέσω ξεχωριστής μπροσούρας.

